

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Plötsligt har vi fått vinter i Rio de Janeiro efter en lång och het höst. När jag för en stund sedan gick en tur genom parken på Abrigo kändes det som en sommardag i Sverige - 22 grader och med en doft av regnvått gräs.

För några veckor sedan firade vi Mors Dag. Det är en dag som väcker många känslor hos våra boende. Då aktualiseras smärtsamma frågor bland den som övergavs som barn: Var finns min mamma nu? Varför lämnade hon bort mig? Andra har vaga minnen av mammor som dog när de var små. De flesta har vuxit upp på torftiga barnhem med få inslag av mänsklig värme och omtanke. De av kvinnorna som väntar barn talar om hur gärna de hade velat att deras mammor hade varit hos dem nu för att ge stöd.

Men vemodet blandas med glädjen över de egna barnen; över en teckning, en kram och ett tack på Mors Dag.

Barnen på Förskolan förberedde under en hel vecka i största hemlighet en överraskning för sina mammor. De knåpade ihop ett stort hjärta som täckte nästan en hel vägg och framför den mötte barnen sina mammor med en

hyllningssång.

Fars dag firar vi inte. Det flesta av barnen saknar en pappa och de styvpappor som passerat har sällan efterlämnat goda minnen. Men alla har en mamma, i några fall i form av en mormor eller en fostermor, men det går också bra.

Lördagen före Mors dag blev för oss en minnesvärd dag. På morgonen kom lokaltidningen, som på ett helt uppslag skildrade livet på Abrigo under rubriken "Glädje och sorg – verkligheten för mammorna på Abrigo Rainha Sílvia"

Det var ett fint reportage, där kvinnorna fick möjlighet att komma till tals.

Och samma dag föddes med några timmars mellanrum, Victor och Maria Luisa, två nya Abri gobarn.

Delar av Abrigo är för tillfället en byggarbetsplats. Vi bygger om kök, livsmedelsförråd och matsal. Renoveringen har planerats länge och vi gläder oss att inom kort ha nya och fräscha lokaler.

Vid vårt årsmöte den 15 april överlämnade Michelle Robach från svenska ambassaden en check på 70.000 kronor, resultatet från en bazar anordnad av diplomater från de många ambassaderna i huvudstaden Brasília.

För femte året har Abrigo tagit emot studenter från Högskolan i Sör Tröndelag, Trondheim. Deras uppgift var att skriva sina examensuppsatser utifrån samtal med kvinnor på Abrigo – och samtidigt fick vi under fyra intensiva veckor hjälp i arbetet. Vi har också haft brasilianska studenter på besök, konststuderande från Högskolan i Pirapora. De hade som examensarbete valt ett projekt som handlade om att skapa konst med hjälp av vad som finns i vår omgivning; lera, träbitar, växter och frukter. Det blev en vecka där ordet Skaparglädje levandegjordes.

105.325 kronor - så mycket fick våra givare tillbaka på skatten som en följd av sina gåvor till Abrigo under 2012. Ett bra resultat, särskilt med tanke på att vår ansökning först beviljades i slutet av februari vilket i

Nya minnes- och gratulationsblad finns nu på vår hemsida.

Det är lätt det att skriva ut ett blad.

Gå till: www.abrigo.se/minnesblad och följ anvisningarna

Minnesblad kan också beställas genom:

abrigo2000@hotmail.com eller

Anna André, tel 0340 – 661309,

anna@munet.nu

Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Ange på inbetalningskortet "Minnesblad sänt"

praktiken medförde att gåvor insända under januari och februari inte räknats med.

Om alla våra givare utnyttjar skatteavdraget och skänker det till Abrigo kommer dessa gåvor att uppgå till 150.000 för 2013! Det enda Du behöver göra för att anmäla Dig för skatteavdrag är att sända oss Ditt personnummer.

Det kan Du göra via ett mail till abrigo2000@hotmail.com

Du kan också meddela oss genom en anteckning på plusgiroblanketten, eller genom ett brev till **Abrigo, Pontus Wikners gata 2, 411 31 Göteborg.**

Vi meddelar Skatteverket. Varje gåva som uppgår till minst 200 kronor per gåvotillfälle och sammanlagt överskrider 2000 kronor per år ger ett utslag i den förtryckta deklarationsblanketten.

Autogiro är ett enkelt och kostnadsfritt sätt att sända regelbundna gåvor, som efterfrågats av många. Blankett för autogiroanmälan finner Du här nedan. En autogiroanmälan kan ändras eller avslutas när Du önskar.

Rio de Janeiro, den 20 maj 2013

med bästa hälsningar

Stefan Martinsson
direktor

Intresserad av att få veta mer om Abrigo? Under tiden 1 oktober till 4 november befinner sig Stefan Martinsson i Sverige för att hålla föredrag. Det finns några ännu obokade dagar. Din förening eller församling kan nå honom vi mail: abrigo2000@hotmail.com

Abrigos arbete stöds av

Följ Abrigos arbete på Facebook!

Kvinnoliv

Hur gick det för Elaine?

Från rundbrevet, december 2012:

Du skall snart bli mamma, säger jag. Den unga kvinnan rynkar pannan. Jag ser att hon anstränger sig för att förstå. "Mamma, säger hon tveksamt, men min mamma är ju död. Henne kommer jag inte ihåg. Jag var liten när hon dog."

Framför mig satt en ung kvinna, som hade påträffats misshandlad i en kåkstad. Hon var rädd och förvirrad; det var uppenbart att hon hade ett mentalt handikapp. Det var också uppenbart att hon väntade barn. Det skulle hon förstå först när hon några månader senare höll sin dotter i famnen.

Efter samtalet med Elaine satt jag och tänkte på hur svårt livet kan vara och hur lite vi förmår göra och hjälpa. Vad kunde vi erbjuda henne mer än en sängplats fram till förlossningen? Vad skulle hända med barnet? Omhändertaget, i bästa fall bortadopterat. Och Elaine? Vi fick försöka hitta ett vårdhem, så att hon slapp fara illa. Jag visste att det skulle bli svårt. Mentalvården är eftersatt i Brasilien.

Elaines fall var ett av de mest tragiska jag stött på under snart 25 år bland utstötta kvinnor. Men det skulle få en oväntad fortsättning – ett av vardagslivets mirakler.

Ett år har gått. Barnets pappa, Osiel, som under flera månader försökte tvinga Elaine tillbaka, har nu dragit sig undan. Det är bäst så. Elaine har blivit lugnare sedan han försvann. Ibland talar Elaine högt för sig själv och riktar sig till den frånvarande Osiel. Då ger hon uttryck för sin ilska och skräder ingalunda

orden. Men vid söndagens gudstjänst – hon saknas aldrig, har sin bestämda plats längst fram - vill hon att vi inkluderar Osiel i förbönen. "Min dotters pappa, kallar hon honom." Aldrig "min man."

Varje ledig stund ägnar Elaine åt sin dotter. Hon pratar med henne, men inte på barnspråk utan med lugna och förklarande ord, tryggt förvissad om att Viviane förstår det hon behöver förstå. "Att skriva," säger hon "det är lättare än vad man skulle kunna tro. Det skall du få se så när du blir litet större och börjar skolan. Men du behöver inte bekymra dig för jag kommer att hjälpa dig."

Och det kommer Elaine verkligen att kunna göra, för nu kan hon läsa och skriva. Kommunen har äntligen kommit igång med kvällsundervisning för analfabeter. Efter en viss tvekan frågade vi Elaine om hon ville delta. Det fanns ju en risk att hon skulle känna sig utanför, eller utsatt för nya förödmjukelser om hon inte kunde hänga med.

Elaine tog emot förslaget med blandade känslor. Hon var bekymrad över att lämna Viviane ifrån sig. Kunde hon lita på barnvakten? Men samtidigt såg vi hur gärna hon ville studera. Ordet Skola har en nästan magisk klang för Elaine; porten till en annan värld, de andras värld, deras som kan läsa och skriva. Och så bestämde hon sig.

Det har gått över all förväntan, och näst Viviane är skolan hennes största glädje. Hon förbereder sig noga. När Viviane sover på eftermiddagen fyller hon med förunderligt tålmod sida efter sida med vackert skrivna bokstäver. "Så ja," säger hon förnöjt, "det var E och nu går jag över till F."

Söndagen den 12 maj firades Mors Dag. På lokaltidningens förstasida fanns en färgbild på Elaine och hennes dotter. Och inne i tidningen kan man läsa en intervju med Elaine "Mors dag gör mig litet ledsen för då tänker jag på min mamma, som dog för länge sedan. Men sedan tänker jag på att jag nu själv är mamma, och när jag ser på min dotter blir jag lycklig. Jag trivs här på Abrigo, man hjälper oss på alla sätt och jag är så glad att få bo här."

Våld mot kvinnor

I förra rundbrevet skrev jag: "Våld mot kvinnor får aldrig ursäktas, och måste alltid avslöjas och anmälas. Abrigo stärker nu sina insatser i kampen mot våld i hemmen. I samarbete med polis, domstol och kvinnojouren försöker vi finna utvägar för kvinnor som utsätts för övergrepp i sina hem."

För några veckor sedan begärde socialkontoret i en förortskommun i Rios utkanter, 80 km från Abrigo, akut hjälp med skyddat boende för en misshandlad kvinna.

Det här är hennes berättelse:

Strax före jul, samma dag som vår son fyllde fem år, övergav min man oss. Han hade hittat en ny kärlek, sa han. Senare fick jag veta att hon var syster till en knarkhandlare i en kåkstad i närheten. Jag fick det svårt med ekonomin, för jag har varken utbildning eller arbete. Med långa mellanrum dök min man upp för att överlämna några leksaker och en påse livsmedel. Han var alltid välklädd. Jag förstod att han börjat arbeta inom knarkhandeln.

För två veckor sedan återvände han till mig. Han frågade inte ens om han var välkommen tillbaka, det tog han för givet. Han berättade att han hade utsatts för hot och verkade skrämmd. Jag sa att han kunde komma tillbaka, men bara om han började arbeta. Det lovade han att göra, och till min förvåning tog han redan nästa morgon bussen in till staden för att söka jobb.

Några timmar senare blev jag uppsökt av hans flickvän. Hon anklagade mig för att ha använt macumba, svart magi, för att få min man att återvända till mig. Hon kallade mig allt möjligt hemskt och jag blev arg och svarade emot och sa vad jag tyckte om henne. Hon blev fullständigt rasande och kastade en lång rad hotelser mot mig innan hon gick. Först då blev jag rädd och ångrade att jag burit mig oförsiktigt åt med tanke på att hennes bror har stor makt och är känd för sin våldsamhet.

Några timmar senare satt jag och såg på TV, min son låg och sov vid min sida. Då sparkades dörren upp och två män med huvor kom in. De kastade sig över mig, band mina händer bakom ryggen och satte en bred tejprensa över min mun.

Sedan berättade de vad de skulle göra med mig. Och sedan gjorde de det.

Medan den ene höll fast mig fyllde den andre en gryta med vatten, satte den på spisen och såg lugnt på medan vattnet kokade upp. Sedan lyfte de upp mig och sänkte långsamt ner min fot i det kokande vattnet, ända upp till hälen. Det gjorde fruktansvärt ont. Sedan slängde de ner mig på golvet och sa, att om inte min man samma dag återvände till sin flickvän skulle de återkomma för att fortsätta vad de påbörjat till dess min man kunde betrakta sig som änkling. Min son grät hysteriskt men jag lyckades få honom att gå till grannhuset, därifrån ringde de till polisen. Min son är hos släktingar.

Jag kommer aldrig att kunna återvända hem. Vad skall det bli av mig? Varför skall jag behöva lida för vad min man har gjort?

Tjugo år senare

Från en artikel i Kyrkans Tidning 1992. "Drömma kan man ju alltid, säger den unga kvinnan, men det leder ingen vart. Det här med att läsa och skriva är inte något för mig. Min mamma klarade sig utan att kunna läsa. Hon var tvätterska och mor till 22 barn. Vi var ofta hungriga, men vi överlevde."

Vi sitter med den gulnade tidningen framför oss där Hildete, 22 år den gången och ung mamma, ler emot oss från ett färgfoto. Hon hade gjort sig fin inför

fotograferingen och stuckit vita blommor i sitt hår. "Det skall jag inte göra idag, gamla människan, det skulle likna något att styra ut sig på det viset. Dessutom skulle det bli kommentarer i församlingen. Det är fåfängligt, förstår du", säger hon med stort allvar.

Över tjugo år har passerat. Vi har vi träffats några gånger med långa mellanrum. Hon bor i en stad i närheten. Av hennes tre barn är de båda äldsta gifta och hon har blivit farmor. "De har tagit sig igenom grundskolan alla tre, och pojken har ett bra arbete och är lugn och skötsam." Jag minns honom som en mycket, mycket livlig femåring.

Men nu var det ju inte detta som hon kommit för att berätta. "Du vet att vi ofta bråkade om det här med skolan och att lära sig läsa" säger hon. "Om jag skall säga som det är, så skriver jag inte särskilt bra. Det här med stavning är inte min starka sida, men läsa ser du, det kan jag, så du fick rätt till slut!"

Hon kom med i Församlingen för snart tio år sedan. Pingstförsamlingen, den av den strängaste riktningen kunde jag förstå av hennes långa och långärmade klänning och hårknuten. Hon berättar om hur medlemskapet i församlingen hjälpt henne att få ordning på sitt liv. Där fanns alltid någon som gav en hjälpsam hand och som ordnade jobb och uppmuntrade henne att gå kvällskurser.

Och igår hade hon blivit invald i församlingens kyrkoråd och kan därmed räknas som en aktad och ansedd församlingsmedlem. Det var därför hon kommit. Hon ville att jag skulle bli den förste som fick höra det. Jag tog hennes hand. Jag kände mig lycklig och tacksam.

Abriqo Rainha Silvia

Plusgiro 90 40 45 - 2 Bankgiro 904 - 0452

abriqo2000@hotmail.com

www.abriqo.se

Anmälan till autogiro

anslutningen kan ändras och avbrytas när som helst

Anmälan sänds till: Abrigo, Pontus Wiknersgatan 2, 411 32 Göteborg

Undertecknad godkänner att Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Silvia

den 29:e varje månad drar _____ kr från mitt konto.

Bank: _____ Kontonummer: _____

Fullständigt namn: _____

Personnummer: _____ Abrigo ID: _____

Adress: _____

Ort, datum: _____

Namnteckning: _____